

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΩΝ</p> <p>ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 75. Ἐξέμνητος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.</p> <p>ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γροσσία διατριμ. 50.— Ἀμερικής δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ Ἰσπανίας ἔν γένει τῶν ἰσπανικῶν Κρατῶν οὐκίαν 10.—</p> <p>Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ</p> <p>Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐλοῦδητος μηνός.</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρόβασιον.</p>
--	---	---

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Μαΐου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 22

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ (Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

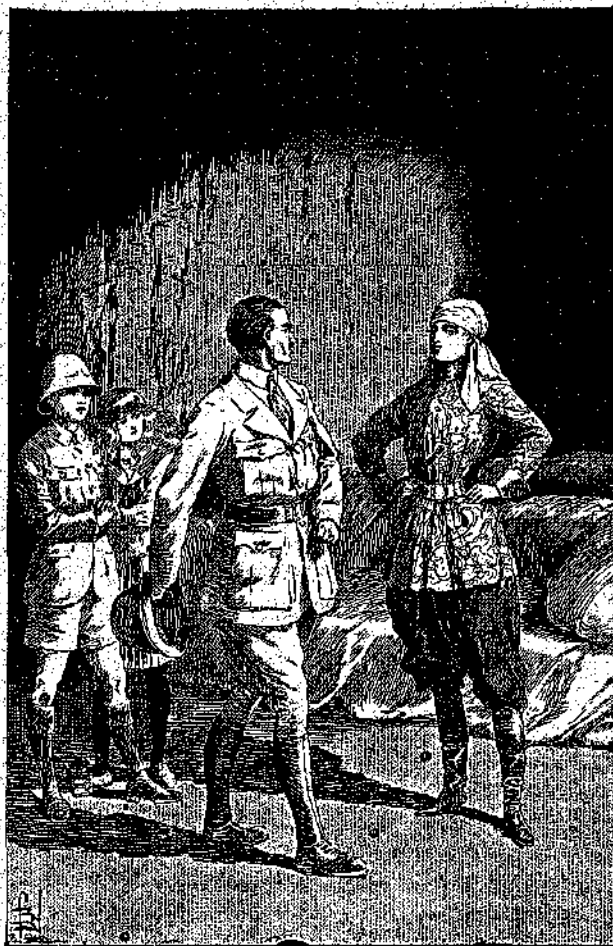
Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ βγήκε ἕνας νέος ψηλός, λεπτός, χαριτωμένος... Φοροδὸς ἕνα παράξενο κόσουμι, μιὰ εὐρωπαϊκὸ, μιὰ ἀνατολίτικον, ποὺ μ' ἔδωκε τὴν παραξενιά του, τοῦ πήγαινε θαυμάσια. Ἕνα εἶδος μπλούζα μὲ πιάτες, κλειστή στὸ καιμὸ καὶ μὲ μιὰ ἀσπρη ζώνη στὴ μέση, πέτσινες μπότες καὶ πλατεῖες γκολότες. Τὰ ξανθὰ μαλλιά του ἦταν ριγμένα πίσω. Στὸ λεπτὸ καὶ γαντοφορεμένο χερί του κρατοῦσε ἕνα καρτοκι, ποὺ στὴ λαβὴ του ἦταν κολλημένα πολὺτιμα πετράδια.

Τὸ σύνολό του ἦταν παράξενο καὶ ἀσυγγάρτητο, καὶ ὅμως παραπολύ χαριτωμένο. Τὸ μαγευτικὸν αὐτὸ νέον τὸν ἔχουμε ξαναῖδει στὸ γιῶτ του, ἐν «Μαγκαρέτ», ἐν τῇ Μασσαλίᾳ καὶ ἔξορουμε πολὺ καλά ἔστι, ἐν τῇ πραγματικότητι, ἦταν μιὰ πολὺ ὁμορφὴ νέα γυναίκα.

Ἡ ζωὴ τῆς γυναίκας αὐτῆς εἶχε πολλὰς περιπέτειας. Εἶχε γεννηθεῖ ἐν τῇ Ἀλάσκᾳ. Ὁ πατέρας τῆς ἦταν χρυσοθήρας καὶ εἶχε τὴν τύχη ν' ἀνακαλύψει μιὰ καλὴ φλέβα χρυσοῦ καὶ ἔτα τελεφωσαν τὰ βασάνια τῆς φτώχειας. Ἐστειλε τὴν κόρη του ν' ἀκολουθήσῃ μαθήματα σ' ἕνα ἀμερικανικὸ πανεπιστήμιον. Μιὰ μέρα ὅμως ἔμαθε ὅτι ἡ κόρη του εἶχε ἐξαφανισθεῖ. Ἐλεγαν πὺς εἶχε φύγει μαζί με τοὺς πειρατὰς τῆς Κίνας καὶ ὅτι εἶχε ἀποχτήσῃ τεράστια περιουσία. Ἐλεγαν ἀκόμη ὅτι εἶχε βρεθῆ τὸ μέσον ν' ἀνεκλύσῃ ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς θάλασσης θησαυροὺς ἀμέ-

τρητους, ποὺ εἶχαν βυθισθεῖ στοὺς ὑποβρυχίους πολέμους.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶχε γίνῃ ἀρχηγὸς μιᾶς συμμορίας ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ἦταν τυφλὰ ἀφασιωμένοι ἐν τῇ διαταγῇ τῆς. Ὅλες αἱ ἀστυνομίαι τοῦ κόσμου εἶχαν γραμμῆν ἐν τῇ κατάστασί τῶν τῆν ἐπικίνδυνον αὐτὴν γυναίκα, ὅς τὴν ὄχιως καμμιὰ δὲν εἶχε σταθεῖ ἰκανὴ νὰ τὴν πιάσει ἢ τοῦλάχιστον νὰ βρεθῆ τὴν ἔχον τῆς.

Καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Σιδερένιου Χερτοῦ εἶστα σὺς; — Ἐγὼ!

Θάλασσε καθεὶς πὺς ἦταν πανταχοῦ παροῦσα: σήμερον τὸ γιῶτ τῆς ἦταν ἐν τῇ Γαλλικῇ ἀκτῇ, αὐριο ἐν τῇ Ἰνδοκίνα, μεθαῦριο ἐν τῇ Εἰρηνικῇ Ὠκεανῷ!

Εὐθὺς μόλις παρουσιάσθηκε, ἀγέρωχη καὶ προκλητικῇ, ἔλοι ἔσκυψαν καὶ χαίρετίσαν ἐν στάσει ἀπόλυτης ὑποταγῆς καὶ σεβάσμου. Χωρὶς νὰ φαίνεται πὺς ἐπρόσεχε τὴν γενικὴν αὐτὴν εὐλάβεια, ὁ ἀρχηγὸς καταδέχθηκε νὰ κοιτάξῃ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲ φοροῦσαν τὴν λευκὴν στολή. Ἰνῶρισε ἕναν ἀπ' αὐτοὺς καὶ μὲ φωνὴ μελωδική, ποὺ ἤθελε νὰ τὴν κάνει σκληρὴ καὶ προσταχτικῇ, τοῦ φώναξε:

— Κύριε Ὀλιβᾶς!

Ὁ ἀνθρωπὸς μὲ τὸνομα αὐτὸ βιάσθηκε νὰ πλησιάσῃ τὸν ἀρχηγὸν καὶ σταμάτησε τρία βήματα μακρὰ, ἀσάλευτος, ἐν στάσει σχεδὸν στρατιωτικῇ.

— Κύριε Ὀλιβᾶς, ἐξακολούθησε ἐκεῖνη μ' ἕνα χαμόγελο, εἶχε τελείαν ἐπιτυχία ἐν τῇ ἀποστολῇ σου γιὰ τὰ ὄστικα τῆς Ἀμερικῆς καὶ θὰ βρῆτε ἐν τῷ γραφεῖο τοῦ γραμματέα μου ἕνα τσεχ ἀπὸ δέκα χιλιάδες δολαρία, ποὺ θὰ σὺς παρακαλέσω νὰ τὰ δεχθῆτε γι' ἀμοιβὴ τῶν κόπων σου.

Τὸ πρόσωπο τοῦ κ. Ὀλιβᾶς κοκκίνισε ἀπὸ εὐχαρίστηση.

— Σὺς εὐχαριστῶ, ἀρχηγέ, ἀποκρίθηκε, καὶ εἶμαι εὐτυχισμένος γιὰτὶ μένετε εὐχαριστημένος ἀπὸ μένον.

Μιὰ ἀγέρωχη χειρονομία δήλωσε ὅτι ἡ ἀκρόαση εἶχε τελειωθεῖ καὶ ὁ Ὀλιβᾶς ἐφυγε. Πάλι τὰ μάτια τῆς νέας εὐθάσαν ἐν τῇ ἀνθρώπων ποὺ περιέμεναν καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἀκούσθηκε καὶ πάλι, μὲ αὐτὴ τὴν φορὰ ἀγρία καὶ θυρωμένη:

— Τροῦ-Τιέν!

Ὁ γυρτὸς ἀνθρωπῶκος προχώρησε. Μᾶς εἶναι ἀρκετὰ γνωστός. Δὲν φοροῦσε πιά εὐρωπαϊκὰ ρόχα, ἐπὺς ἐν τῇ «Πὼλ Λε-

* Ένα διαγματολόγιο απ' όλα τα έθνη... (Σελ. 166, στ. β')

κα» και στη Μασσαλία, αλλά τη γαλάζια Άνναμιτική μπλούζα, που κρεμόταν γύρω από το λιγνό κορμί του. Λυγισμένος στα δυό, σαν γνήσιος ανατολίτης, προχωρούσε προς τόν άρχηγό. Μά εκείνος δεν συγκινήθηκε απ' αυτή τη στάση του, αλλά εξακολούθησε στον ίδιο ήρεμο και θυμωμένο τόνο:

— Τρου-Τιέν, είς! Ένα καλιόσκυλο!.. Δε στάθηκες έκανός να εκτελέσεις την έντολή που σου έδωσα στη Μασσαλία κι' σ' τρεις μήνες που σου δώσα προθεσμία, πέρασαν. Τό μηχάνημα του μπάρμπα-Ταρδίφ δεν μου τόφερες. Θά τιμωρηθείς.

Σήκωσε ξαφνικά τό καρτσικι της και χτύπησε τόν Άνναμιτή στο πρόσωπο. Έγκείνος δεν σάλεψε, μά ό πόνος κι' ό φόβος διαβαζόνταν φανερά στη μορφή του.

— Ναι, εξακολούθησε ή νέα δυνατά, για να την ακούσουν έλοι. Θά τιμωρηθείς! Ποιά θάνατι ή τιμωρία σου; Θά σε παραδώσω πάλι στους Γάλλους που τούς πρόδωσες και που θά σε τουφεκίσουν, ή θά σε στείλω στο Βαθμαγκό; Ακόμη δεν έχω άποφασίσει.

Ο Τρου-Τιέν, πράσινος κάτω από τό κίτρινο πεσί του, άπάντησε μέ τρεμουλιαστή φωνή:

— Αρχηγέ, δεν ήμουν τυχερός. Ό,τι κι αν έκανα για να πάρω αυτό τό μηχάνημα, πήγε τό κάκου. Τό προσέχουν πολύ καλά. Τό παιδί είναι πολύ έξυπνο και κατάφερε να γίνει προστατευόμενος ενός μηχανικού, που έχει πολλή δύναμη. Τρεις φορές νόμισα πως θά τελείωνε αυτή ή δουλειά, μά και τίς τρεις μου ξέφυγε.

Η νέα κοίταξε τόν Άνναμιτή περιφρονητικά:

— Η είσαι ένας ήλίθιος, ή είσαι ένας προδότης! τού είπε. Μη μου λές ότι ή δουλειά ήταν και τόσο δύσκολη, γιατί αυτό είναι βλακεία!

— Κε' όμως! Ψηύρισε ό Άνναμιτής.

— Πάψε!

Τό καρτσικι έσκασε και πάλι άπειλητικά κι' ό άρχηγός εξακολούθησε ήσυχα-ήσυχα:

— Απόδειξη ότι ή δουλειά αυτή ήταν τόσο εύκολη, είναι ότι τό μηχάνημα βρέθηκε τώρα στα χέρια μου. Ό μηχανικός και τά παιδιά είναι τό-

ρα αλχημάλιοί μου... Τό βλέπετε πολύ καλά ότι έχω δίκιο: ή είσαι ήλίθιος ή μέ προδίνεις! Στάσου, περίμενε τίς διαταγές μου!

Γύρισε σ' έναν άντρα που στεκόταν στο πλάι της, μ' ένα καρνέ στο χέρι, και τού είπε:

— Ντούγκλας!.. Στο Βαθμαγκό!

Από τό ακτοποίησε αυτό τό ζήτημα, ή νέα εξακολούθησε τόν άργό περιπατό της μπροστά στους παρατεταγμένους ύπηρέτες της. Στόν έναν έλεγε κάτι ένθαρρυντικό, στόν άλλον έκανε μία παρατήρηση. Δυό φορές έθγαλε από τό δάχτυλά της διατυλιδία και τάδωσε σε δυό άλλους. Έστερα ξαπλώθηκε στα θαυμάσια μαξιλάρια ενός ντιβανιού.

— Κύριοι, είπε, σε τρεις μέρες, καθώς ξέρετε, συνέρχεται τό μεγάλο μας συμβούλιο. Όπως συνειθίζουμε, θάχουμε γεύμα εδώ εκείνο τό βράδυ. Έπιθυμώ να παρευρεθούν έλοι ό πιστοί που έχουν τό «λωτό». Να είδοποιηθούν έλοι από τώρα. Πηγαίνετε!

Η άκρόαση είχε τελειώσει, ή σάλα άδειασε και δεν έμεινε παρά μόνο ό γραμματέας Ντούγκλας και δυό-τρεις ύπηρέτες. Η νέα είπε λίγα λόγια σιγά-σιγά μέ τόν γραμματέα της κι' ύστερα πρόσταξε:

— Πηγαίνετε να μου φέρετε τό μηχανικό και τά παιδιά!

Ο Ντούγκλας δεν άνησούχησε και πολύ. Μεταβίβασε μοναχά τίς διαταγές τού άρχηγού μέ τό τηλέφωνο που ήταν στόν τοίχο και, σε δέκα λεπτά, δυό λευκοφορεμένοι φύλακες άδηγοσαν μπροστά στη νέα, που ήταν ξαπλωμένη άκόμη στο ντιβάνι, τόν κ. Καρινύ, τό Φραγκίσκο και τή Λούση. Ό μηχανικός δεν είχε καθόλου τό ύποτακτικό κι' εύλαβικό εκείνο ύφος που είχαν οι άλλοι πιστοί. Είθε τή νέα και τήν πήρε για άντρα. Ό τρόπος που τούς δεχόταν, ξαπλωμένη πάνω στο ντιβάνι, τόν έκανε ν' άγανακτήσει. Ό Φραγκίσκος κι' ή Λούση φαινόταν πιδ ήσυχοι. Οι περιποιησεις που τούς είχαν κάνει στην άλλόκοτη αυτή φυλακή, ή πολυτέλεια, ή καλή τροφή, τό θαυμάσιο πάρκο, έλ' αυτά τούς έκαναν έντύπωση και κοίταζαν μέ πολύ θαυμασμό και περιέργεια τόν νέο.

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΝΗΣΙ

Θέ μου! μιά τέτοια μέρα,
Μέ τό καλό,
Νάταν να φύγω πέρα,
Σ' άλλο νησί.

Θέ μου! μιά τέτοια μέρα
Καλοκαιριή
Νάπλωνα στον άγέρα
Λευκό πανί.

Σάν ένα σημαδάκι,
Πρός τό Νοτιά,
Σεκοίνας ένα νησάκι
Μικρό ή ματιά!

Ένα νησί μοναχά
Κι' ή σιγαλιά...
Θέ μου, κει-κιάτό νάχι
Μικρή φωλιά!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΑΝΗΣ

Ο ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

(Κατά τόν Walter Scott)

Μέσα στις έρημιές τού δάσους τού Χάρτς, στη Γερμανία, λένε πως κατοικούν δαίμονες, μάγοι κι' άλλα πνεύματα. Όλοι σχεδόν οι κάτοικοι της όρεινης αυτής περιοχής είναι ξυλοκόποι και καρβουνιάρηδες κι' ό τρόπος της ζωής τους τούς κάνει να πιστεύουν εύκολα στις ύπερφυσικές δυνάμεις και συχνά θεωρούν μαγικές μερικά φαινόμενα της φύσης, που βλέπουν πάνω στα βουνά και κάτω στα λαγκάδια.

Ανάμεσα στα διάφορα παραμύθια που διηγούνται οι πιό γέροι τού χωριού Χάρτς, είναι κι' ή ιστορία τού δαίμονα τού δάσους. Είναι, λένε, ένας γιγαντώσιμος γέρος μ' ένα στεφάνι στο κεφάλι και μέ μιά ζώνη στη μέση από φύλλα βελανιδιάς, που κρατεί πάντα στο χέρι του ένα ξεριζωμένο πεύκο μαζί μέ τίς ρίζες του. Όχι μόνο οι πιό γέροι, μά και πολλοί από τούς νέους λέν πως τόν έχουν ιδεί μέ τά μάτια τους.

Στους καλιούς καιούς καιρούς, ό Γέρος τού Χάρτς, καθώς όνομάζον τόν δαίμονα στο χωριό, είχε περισσότερες σχέσεις μέ τούς χωριάτες. Σχεδόν πάντα τούς φαινόταν χρήσιμος. Μά πάντα είχαν παρατηρήσει ότι τά δώρα του δεν έβγαίνουν σε καλό. Κι' οι τσοπάνοι, όταν ήθελαν να πούνε πως είναι τίμιοι άνθρωποι, δεν παράλειπαν να προσθέσουν:

— Έγώ δεν έχω καμμιά σχέση μέ τό Γέρο.

Κι' όταν τά παιδιά έδειχναν πως δε φοβόντανι μιάν άπειλή τών μεγάλων, οι παππούδες διηγόνταν τήν περίφημη ιστορία τού Μαρτίνου Βαλδέκ:

Ένας καλόγερος ειλ' έρθει μιά φορά στο χωριό και τήν Κυριακή μίλησε στην εκκλησία και κατηγορήσε τούς χωριάτες ότι δεν πιστεύουν στο Θεό, ότι δεν κοιτάνε τή δουλειά τους και ότι έχουνε σχέσεις μέ φωντάσματα και μέ

ζωτικά, που είναι οι αντιπρόσωποι τού Σατανά. Ό καλόγερος μιλούσε πολύ αδατηρά κι' αυτό κακοφάνηκε στους χωριάτες. Ακούς εκεί να τούς βρίζη έτσι και να βέλη να πη ότι είναι όργανο τού Σατανά ό καλός Γέρος τού Χάρτς, που δεν είχε κάμει ποτέ κακό σε κανέναν! Οι άπλοϊκοί ξυλοκόποι φοβήθηκαν μη θύμωνε ό καλός Γέρος τους και τούς έκανε τώρα κακό.

— Ό καλόγερος σήμερα είναι, έλεγαν, άγριο δεν είναι στο χωριό. Μά έμεις που μένουμε δω, έμεις θά πληρώσουμε για τίς κουταμάρες που μας λέει.

Και δεν άφισαν τόν καλόγερο να μιλήση άλλη φορά. Τόν άρχισαν μέ τίς πέτρες και τόν έδιωξαν από τό χωριό, λέγοντάς του να πάη άλλοι να τά βάλη μέ τούς δαίμονες.

Τρεις νέοι που είχαν τό μέρος τους σ' αυτό τό ληθοβολισμό, γύριζαν τά-πόγεμα στην καλύβα τους, όπου είχαν άναψει φωτιά για να κάμουν ξυλοκάρβουνα. Στο όρβιο μιλούσαν βέβαια για τόν καλόγερο και για τό Γέρο τού Χάρτς. Ό Γιώργος κι' ό Μάρκος Βαλδέκ, τά δυό μεγαλύτερα άδελφια, έλεγαν ότι βέβαια ό καλόγερος είχε άδικό να κατηγορή έτσι τόν αγαθό Γέρο τού δάσους, μά πάντα, για καλό και για κακό, έπρεπε να φυλάγεται κανείς να μην έχη σχέσεις μέ όντα ύπερφυσικά. Ό Γέρος ήταν δυνατός, μά ήταν κι' επικίνδυνος. Κι' όσοι είχαν σχέσεις μαζί του, είχαν και κακό τέλος.

Στόν ίππότη τού Ράμπενβελ είχε χαρίσει ένα φλογερό μαύρο άλογο, που πάνω σ' αυτό νικούσε όλους τούς έχθρους του. Μά μιά μέρα, άλογο και καβαλλάρης έπεσαν σ' ένα βάραθρο και ποτέ κανείς δε μπόρεσε να βρη τ' άχνάρια τους. Στην κυρά-Γερτρούδη είχε δώσει ένα βότανο για να κάνει μονομιάς τό γάλα βούτυρο κι' ό δικαστής της έπαρηχίας τήν έκαψε ζωντανή, γιατί τήν κατηγορήσαν για μάγισσα. Καλύτερα λοιπόν να κοιτά κανείς τή δουλειά του, κι' άς λείπουν τά χαρίσματα τού Γέρου.

Ναι, μά ό πιό μικρός άδελφός, ό Μαρτίνος, δεν ήταν της ίδιας γνώμης. Ήταν ένα παιδί ταλμηρό, γεναίο, όρμητικό και συνειθισμένο στους κινδύνους πάνω στα βουνά.

— Μην τ' άκούτε αυτά, είπε σ' άδελφια του. Ό Γέρος είναι ένα αγαθό πνεύμα. Είναι ένας άνθρωπος σαν και μάς. Σικραφάλλνει στους βράχους, και τρέχει στα βουνά σαν τσοπάνος. Κι' άφού ζή μαζί μας, δεν μπορεί παρά να μας αγαπά. Μά κι' αν είναι όπως τό λέτε, τί κακό μπορεί να πάθη όποιος χρησιμοποιήση καλά τά δώρα που θά τού δώση ό Γέρος μας; Μήπως κάνει συμβόλαια μαζί του να πουληθή στο διάβολο; Δέ φέρνουν κακό τά δώρα τού Γέρου, αλλά ή κακή χρήση τους. Έγώ,

αν μου δειχν' ένα μεταλλείο από χρυσάφι, σε τί λέω ελάστρα, δε θάχανα στιγμή: θάρχιζα να σκάσω, πριν άκόμη φύγη από μπροστά μου. Και μιά και θά χρησιμοποιούσα χριστιανικά τά πλούτη μου, τί κακό μπορούσα να πάθω;

Ό μεγάλος άδελφός είπε ότι χρήμα που δεν βγαίνει μέ ιδρώτα, ποτέ δεν μπορεί να χρησιμοποιηθή χριστιανικά. Ανεμομαζώματα, διαβολοσκορπίσματα, που λέει ό λόγος. Μά ό Μαρτίνος είχε τό θάρρος να βεβαιώση, ότι έλοι οι θησαυροί της γής δεν θάλλαζαν τίς συνθήεις της.

— Μη μιλάς έτσι άπερίσκεπτα Μαρτίνε, τούπε ό μεγάλος. Τό χρήμα που βγαίνει άκοπα, έχει κακά αποτελέσματα.

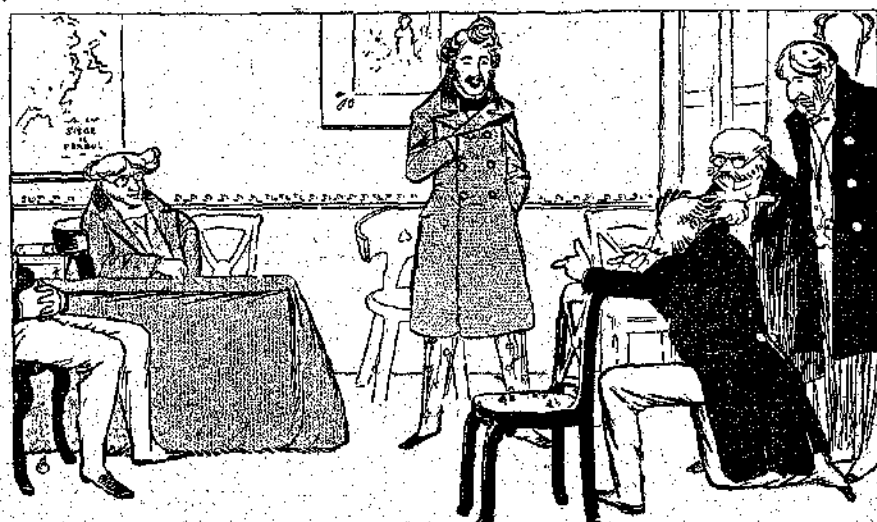
Με τήν κουβέντα έφτασαν ως τήν καλύβα τους. Η άδελφή τους φύλαγε τή φωτιά. Έπιανε νύχτα και τήν έστειλαν να ξεκουραστή. Πήρε τή θέση της ό μεγάλος, ό Μάρκος. Γιατί έλη τή νύχτα, έπρεπε να προσέχη ένας άνθρωπος τή φωτιά, να μη σβόση και δε γίνη τό κάρβουνο.

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΑ'

— Ό κύριος Γραμματέας έχει δίκιο συμφωνεί ό ταγματάρχης Μπαμπούμας. Αυτές οι άρκούδες λέγονται κει-πέρα γ κ ο ρ ζ λ υ κι' είναι, αλήθεια, πιό φοβερά θηρία κι' από τήν τίγρη κι' από τό λιοντάρι. Τρέχουν πιό γρήγορα κι' από τό γρηγορότερο άλογο και, για να τίς σκοτώση στόν τόπο ό κυνηγός,

πρέπει να έξηη που να σημαδέψη. Γιατί και στην καρδιά άκόμα να τή βρη ή σφαίρα, μιά άρκούδα γ κ ο ρ ζ λ υ μπορεί να ζήση. Και τότε άλίμονο στόν κυνηγό!

— Που λοιπόν πρέπει να τή σημαδέψη; εωτά ένας λοχαγός της Οικονομίας.

— Στο άριστερό μάτι, κύριε λοχαγέ! άποκρίνεται ό ταγματάρχης Μπαμπούμας. Νά έτσι, άκριβώς έτσι...

Κι' άπάνω στόν ένθουσιασμό του, μπροστά στους κυρίους εκείνους που τό ενδιαφέρο τους έχει κορυφωθεί, ό ταγματάρχης Μπαμπούμας γονατίζει χάμω μέ τόνα πόδι και κάνει πως σημαδεύει:

— Νά, έτσι, έτσι!..

(Ακολουθεί)

H ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΜΟΥ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΚΑΘΕ χρόνο, τη μεγάλη Πέμπτη, μεγάλη συγκίνηση στο σπίτι. Ζημωνόνταν τα κουλούρια της Δαμπρής. Κι' όλα τα παιδιά, παρ' όλη την απαγόρευση, μαζευόμαστε στο δωμάτιο του ζυμώματος, για να επιστατήσκει καθένα στο πιάσιμο της δικιάς του κουλούρας. Είχαμε και το σημάδι μας: "Άλλη έβαζε αμύγδαλο πάνω, άλλη κουκι κι' άλλη ρεθύθι. Μόλις έρχονταν τα κουλούρια από το φούρνο, κόκκινα, μυρωμένα κι' άφράτα, έπαιρνε καθένας κι' έκρυβε σε χωριστό μέρος το δικό του. Θα τα τρώγαμε το απόγευμα της Δαμπρής, οα θα μαζευόμαστε όλα τα παιδιά της γειτονιάς για την «παρέα». Τό τραπέζι γινόταν στην ταράτσα κάποιου μουδρέλου που είχε μια παράγκα εκεί κοντά στα σπίτια μας. Η χλόη γύρω είχε φυτρώσει και τα πρώτα τριαντάφυλλα έστελναν πάντα μυρωδιές. Στην αρχή καθόμαστε ήσυχα, τρώγαμε και πίναμε, — φροντίσαμε πάντα να προμηθευτούμε και λίγο κρασί, αφού προσφέραμε και στον τρελλο-Θανάση, — αργά, κουλούρια, μεζέδες και τυρί. Μά μετά τα πρώτα τσουγκρίσματα και το πρώτο κρασί, αρχίζαμε τα τραγούδια. Αυτό δεν επέιραζε το Θανάση. Θύμωνε μονάχα όταν σηκωνόμαστε και ρίχναμε ματιές έρευνητικές στην παράγκα, που το ζωητικό της ήταν άρκετά περίεργο: Δυο μεγάλες κάσες με κουρελιάρικα στρώματα ήταν το κρεβάτι του. Στους τοίχους, άδεια και σκουριασμένα κουτιά κονσερβών αντικαθιστούσαν τα καθράκια. Μια πήλινη τσανάκα κι' ένα πήλινο δοχείο για νερό ήταν τα σκεύη του μπουφέ. Σε μια γωνία ένα κιβώτιο άλυσοδεμένο βρισκόταν. Ο Θανάσης φανταζόταν πως είχε κρυμμένο θησαυρό. Κι' άλλοιμονο σε μέε, αν πλησιάζαμε το κιβώτιο...

Κείνο το χρόνο, τα κουλούρια είχαν επιτύχει περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Χρυσοκόκκινο, με τα τρία του αυγά, — κόκκινο, πράσινο και κίτρινο, — και τ' αμύγδαλά του, ένα έλαμπε ανάμεσα στ' άλλα. Τόβαλα στο τραπέζι μου. Έφυγα ύστερα με μια φίλη μου. "Ολη τη νύχτα, όνειρα χίλια με γαργάλιζαν. Έβλεπα πως εχ' έρθει ή Δαμπρή και τρώγαμε αδρά κόκκινα και κουλούρια. Μά πριν ακόμα τα φέρω στο στόμα, άνοιξα τα μάτια. Ο πρώτος άργός, πένθιμος χτύπος της καμπάνας άντήχησε στ' αυτιά μου. Μεγάλη Παρασκευή!

Τό σπίτι γέμιζε από τη μυρωδιά που σκορπούσαν τα λαμπροκούλουρα. Ο πειρασμός μ' έζωσε. Αν γευόμουν λίγο;

Μά όχι. Θάταν άμαρτία. Έπρεπε να περιμένω δυο μέρες ακόμα.

Η μέρα, καθώς κυλούσε, μεθ' φαινόταν άτέλεστη. Και πάντα ή φωνή του πειρασμού σταυτιά μου: — «Πάρε, φάγε' ποιος θα σε δει;» Άλήθεια κανείς, μά ή άμαρτία; Μά δεν είχα τη δύναμη να βαστάξω. Πήγα και ξεκόλλησα τ' αμύγδαλα και τάφαγα. Τι όμορφα πούταν έτσι καθουρντισμένα! Μά τόσο λίγα! Σκέφτηκα πως τώρα που έκαμα την αρχή, μπορούσα να φάγω κι' άλλο. Πήρα τό μαχαίρι κι' έκοφα ένα κομμάτι. Μά μετά την πρώτη μπουκιά, όλη ή άσκήμια της πράξης μου αποκαλύφθηκε στα μάτια μου. Πέταξα τό κομμάτι κι' άρχισα τά κλάματα.

Έτσι κλαμμένη με βρήκε ή μαμμά στην κάμαρά μου. Τρόμαξε και με χίλια χάρδια κατόφερε να με ήουχάσει. Και της εξομολογήθηκα — άχι με πόση ντροπή! — πως έφαγα μεγαλαπαρασκευιάτικα. Μια έκφραση λύπης χύθηκε στο πρόσωπό της.

«Και τώρα, Τίνα μου, τί θα γίνει; Δέν τό περίμενα ποτέ από σενα. Τόση λαιμαργία!» Τά δάκρυα πλημμύρισαν πάλι τά μάτια μου. — Συχώρεσε με, μαμμά μου! Μοναχί μου θα τιμωρηθώ. Δόσε την κουλούρα μου σε φτωχούς, κι' εγώ ούτε αυγό θα φάγω τό Πάσχα, ούτε κουλούρα κι' ούτε στην παρέα θα πάγω.» Η μαμμά που ήξερε πόσο θα μου κόστιζε αυτή ή θυσία, δέχτηκε.

Κι' έτσι τη μέρα της Δαμπρής, ενώ όλα τα παιδιά γλεντούσαν, έτρωγαν και τραγουδούσαν, εγώ μονάχα, καθισμένη στο παράθυρο, σκεπτόμουν πόσο ευτυχής θα γινόμουν αν ήμουν δυνατότερη κι' άντείχα πιότερο στον πειρασμό. Μά ποιά δεν ξανάκαμα τό ίδιο. Η τιμωρία μου ήταν πολύ μεγάλη, μά και τό άμάρτημά μου όχι μικρότερο.

ΕΛΕΝΗ ΡΕΖ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΗ ΚΑΡΤΑ

Αγαπητοί μου, Π' όλους τους λόγους του Χρυσόστομου, ό πίο σύντομος είναι ό πανηγυρικός εκείνος του Πάσχα, ό περίφημος: «Εί τις ευσέβης και φιλόθεος απολαυέτω...» Τό γιατί καθένας τό καταλαβαίνει: Στη χαρά της νίκης, του θριάμβου, τά πολλά λόγια είναι περιττά. Δίγα φτάνουν, κι' έσο πίο λίγα, τόσο καλύτερα. Μά την άλήθεια, μόνο ένας Χρυσόστομος θα μπορούσε να πη για τό Πάσχα τόσο... πολλά. Κι' επειδή εγώ Χρυσόστομος δεν είμαι, σήμερα δεν θα σας πώ ούτε τόσα. Μια κάρτα μόνο και μια φράση που τά λέει όλα, όλα:

Χριστός άνέστη! ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενοπούλου.]

— Συνεχει από τό ασηγομένο —

Πέρ' από τόσπρα αυτά σπιτία, είναι άμπέλια, πράσινοι λόφοι κι' ένα ποτάμι που κι' αυτό φαίνεται τώρα γαλάζιο, πράσινο και ρόδινο.

Τό φως τούρανοσ μεγαλώνει πάντα και πλησιάζει. "Ω, κάμε γρήγορα να λάμψης, μητρική αύγή! Χύσε λίγη ζεστασιά, έλπίδα και δύναμη στο έξαντλημένο αυτό παιδί που τρέχει με τό χέρι' άπλωμένα σε σενα!

— Είναι μακριά τό Έτιόλ, ξαναρωτά έναν εργάτη που περνά δίπλα του.

"Όχι, δεν έχει παρά να κολουθήσθ τό δάσος «όλο δεξιά, όλο ίσα...»

Τή στιγμή εκείνη τό δάσος ζυπνά.

"Όλα εκείνο τό μεγάλο πράσινο παραπέτασμα, τό άπλωμένο στην άκρη του δρόμου, ζωντανέει. Άκούγονται βουτιά, γουργουρίσματα, κελαϊτισμοί. Τά κλαδιά κουνιόνται από βιαστικά πετάματα πουλιών κι' ενθ' τά τελευταία σκοτάδια διαλύονται στον άέρα, τά νυχτόδια, βαριά και βουδιά, γυρίζουν να χωθούν στα κρυφά τους αυλα κι' ένας κορυδαλός, από την πεδιάδα, άνεβαίνει ίσια στον ούρανό κελαϊδώντας γλυκά.

Ο Τζάκ δεν περπατεί πιά, σέρνεται. Μιά γριά κουρελιάρη, άσημημοούρα, περνά τραβώντας μια γίδα.

— Είναι μακριά τό Έτιόλ;

Η γριά τον κοιτάζει άγρια και του δείχνει ένα δρομάκο με χαλίκια που άνηφορίζει στην άκροδοσιά. Μ' όλη του την κούραση, τό παιδί προχωρεί... Καταλαβαίνει πως πλησιάζει... "Ο ήλιος έχει βγει κι' είναι σχεδόν ζεστός. Η χλωμή εκείνη αύγή έχει γίνει έστία που σκορπά άχτίδες θαμδωτικές...

Τέλος, εκεί-πάνω, φαίνεται ένα καμπαναριό κι' ένα σύμπλεγμα από σκεπές σπιτιών μέσα σε πυκνή πρασιναίδα. Νά, εκεί πρέπει να φτάσθ!... Κάνει ακόμα μια τελευταία προσπάθεια. Άλλά δεν μπορεί.

Πέρπει, σηκώνεται, ξαναπέφτει... Κι' άξαφνα βλέπει κοντά του, πολύ κοντά του, ένα σπιτάκι κόκκινο, όμορφο, στολισμένο όλο μ' άνθισμένους κισσοούς κι' άγριοτρανταφυλλίες, που σκαρφαλώνουν ως τον περιστεριώνα του κι' ως τό πυργάκι του ψηλά. Κι' άπάνω από την πόρτα, άνάμεσα σε πασχαλιές, κι' αυτές άνθισμένες, έχει μια επιγραφή με χρυσά γράμματα: Parva domus, magna quies.

"Ω, τό χαριτωμένο ήσυχο σπιτάκι, που τό λούζουν οι αυγινές άχτίδες οι χρυσές! Είναι κλειστό άκόμα, αλλά μέσα δεν θα κοιμούνται, γιατί μια γυ-

ναίκετα φωνή, όρροση και χαρούμενη, τραγουδάει.

Θέ μου!... Αυτή ή φωνή, αυτό τό τραγούδι!... Ο Τζάκ νομίζει πάλι πως όνειρεύεται. Μ' άξαφνα οι δυο πρόσωτες γριλλίες ενός παράθυρου κροτούν στον κόκκινο τοίχο και πορροσιάζεται μια νέα γυναίκα λευκοφόρα.

— Μαμμά!... μαμμά!... κράζει ό Τζάκ μ' αδύνατη φωνή.

Η γυναίκα στέκεται έκπληκτη, άκούει, κοιτάζει, φάχνει με τά μάτια τά θαμπαμένα από τον ήλιο... Και τέλος βλέπει, διακρίνει και-χάμω ένα χλωμό, πελιδνό παιδί, κουρελιασμένο, κατασκονισμένο, ζεπνεωμένο, μισόνεκρο.

— Ο Τζάκ! φωνάζει σπαραχτικά.

Σε λίγο βρίσκεται κοντά του. Και μ' όλη τη θερμότητα της μητρικής της καρδιάς, ζεσταίνει τό μισόνεκρο παιδί, τό παγωμένο από τους τρώμους, τις άγωνίες, τό κρύο και τό σκοτάδι της περασμένης τού νύχτας. — Τζάκ!... παιδάκι μου!...

Η.

Parva domus, magna quies.

— Όχι, Τζάκ, όχι παιδάκι μου, μη φοβάσαι! δεν θα ξαναγυρίσης πιά σ' εκείνο τό καταραμένο σχολειό... Άκούε εκεί να χτυπούν τό παιδί μου!... Πως τόλμησαν τέτοιο πράγμα;... Καλά έκαμες κι' έφυγες... Έλα, μη με κοιτάς με τόσο λυπημένα μάτια! Δεν θα ξαναγυρίσης σου λέω. Και πρώτα-πρώτα δεν έγγώ να σε χωριστώ πιά. Θα σου συγυρίσω εδω μια όμορφη καμαρούλα. Να ίδης τί όρατα που είναι στην έξοχή! Έχουμε κότες, κουνέλια, μια γίδα, ένα γαϊδουράκι και περιστέρια, περισσότερα πολλά. Η κισωτός του Νάε είναι αυτό τό σπίτι. Άλήθεια, ξεχασα πως δεν έτάισα τά πουλιά μου. Ο έρχομός σου με σάστισε. Τή στιγμή που σε είδα... στο δρόμο... σε τέτοια κατάσταση!... Έλα, κοιμήσου, ξεκουράσου άκόμα λίγο. Θα σε ζυπνίσω την ώρα που θα φάμε. Πιάς όμως πρώτα αυτό τό ζουμάκι... Ξέρεις, ό κ. Ριβάλ, ό γιατρός μας, λέει: «Γιά να συνέλθης κανείς, δεν χρειάζεται παρά άναπαυση και τροφή». Ήταν καλό; σου άρεσε; Η κυρά-Παγώνα τό έκανε... Άχ, όσο συλλογιέμαι πως εγώ κοιμόμουν ήσυχη, ενθ' ού έτρεχες μονάχος στους δρόμους!... Είναι φοβερό!... Ά, άκούε; τά περιστέρια μου που με φωνάζουν: Πάω να τά ταίσω! Κοιμήσου, παιδί μου!

Και βγήκε να ταίσθ τά ξεχασμένα πουλιά της, έλαφριά, χαρούμενη, νέα κι' όμορφη έπως πάντα, αν και λίγο

λιοκαμμένη. Φοροδ' ένα άπλό έξοχικό φουστάνι κι' ένα φάθινο καπέλλο με λουλούδια. Χαιρόταν την έξοχή της σαν παιδί.

Ο Τζάκ μέσα δεν μπορούσε να κοιμηθθ. Οι λίγες ώρες που άναπαύθηκε όταν έφτασε, τό μπάνιο που έκαμε ύστερα, τό ζουμί της κυρά-Παγώνας και προπάντων ή άντοχή της παιδικής ηλικίας, έθαυματούργησαν. Είχε ξεκουραστεί, είχε συνέλθει. Και κοίταζε όλόγυρα ήσυχος κι' εδχαριστημένος.

Η κάμαρα όπου βρισκόταν, δεν είχε βέβαια τό λούσο που ήξερε στο βουλεβάρτο Όσμάν. Ήταν όμως μεγάλη, φωτεινή κι' είχε όρατα έπιπλα άσπρα

και σταχτιά. Έξω, ή γαλήνη της έξοχής οι άνάλαφροι χτύποι των κλαδιών άπάνω στα τζάμια, τά γουργουρίσματα των περιστέρων από τη σκεπή, οι ποικίλες κραυγές των πουλιών της αύλης και τά γλυκά εκείνα «πέρρ!... πέρρ!...» που τους έκανε ή μητέρα του. Στην εδχαρίστηση που αισθανόταν τώρα ό Τζάκ, έκα μόνο πράγμα τον πείραζε: τό πορτραίτο του Νταρζαντόν εκεί άντικρύ του, σε μια πόζα όπεροπετική, με τό χέρι άπάνω σ' ένα μισανόιχτο βιβλίο, με τά μάτια σκληρά και ψυχρά.

Που να ήταν αυτός; Γιατί δεν άκούγόταν; Δεν είχε πάρει, καθώς έλεγαν, τη μητέρα του. Δεν είχε γίνει πατριός του; Και δεν κατοικούσε μαζί της στο έξοχικό εκείνο σπιτάκι που τον είχε άκούσει κάποτε να όνειροπολεί;... Τέλος, στενοχωρημένος από τό βλεμμα εκείνο της φωτογραφίας που τον παρακολουθούσε σε μια έρώτηση ή μια

μομφή: «γιατί έφυγες, κύριε, απ' τό σχολειό σου;» — σηκώθηκε και κατέβηκε να βρθ τη μητέρα του.

Ήταν ακόμα στην αύλη και παιδευόταν με τά ζωντανά της. Η κυρά-Παγώνα γελοούσε με την άδειότητα της κυρίας της, που φορούσε και γάντια ως τον άγκωνα για να μη λερώνεται, — μά γίνεται δουλειά με γάντια; — ενθ' καθάριζε κι' ή ίδια τό σπιτάκι των κουνελιών. Αυτή ή κυρά-Παγώνα ήταν γυναίκα ενός δασοφύλακα και πήγαινε κάθε μέρα να συγυρίζη και να μαγειρεύη στις «Καστανούλες», — γιατί έτσι λεγόταν ή μικρή βίλλα που κατοικούσε ή μητέρα του Τζάκ, από μερικές άγριοκαστανιές που είχε στην άκρη του περβολιού.

— Χριστέ και Παναγιά, τί όμορφο που είναι τό άγοράκι σας! Έκαμε κατενθουσιασμένη ή χωριάτισσα μόλις είδε τον Τζάκ.

— Άλήθεια, κυρά-Παγώνα μου; Δέν είχα δικίο όταν σου τέλεγα;

— Δίκιο και δικίο, άρχόντισσά μου! Και πως σας μοιάζει!... Καλήμέρα, μικρέ μου! Μάφινεις, να σε χαρώ, να σε φιλήσω;

Στάθηκε και τον φίλησε ή γριά, κοιτάζοντας με καμάρι τη μαμμά του. Χαιρόταν όχι τόσο που τον έλεγαν όμορφο, όσο που έβρισκαν πως της μοιάζει.

— Έλα, του έλεπε ή Ίδα, αφού δεν μπορείς να κοιμηθθ, να σου δείξω τώρα τό σπίτι.

Κατέβασε τη φούστα της που την είχε άνασηκωμένη, πήρε απ' τό χέρι τό παιδί και τό τριγύρισε σ' όλη εκείνη την ιδιόρρυθμη κατοικία. Άπειχε μόλις μια τουφεκιά απ' τό χωριό. Τό κεντρικό κτίριο ήταν ένα παλιό κυνηγετικό περίπτερο, — παράρτημα άλλοτε μεγάλου πύργου της έποχής Λουδοβίκου ΙΕ', — όπου είχαν προσθέσει τελευταία τό πυργάκι εκείνο και τον περιστεριώνα με τον άνεμοδείκτη του. Είχε σταύλο, αποθήκη κι' ένα μεγάλο δειντρόκηπο που συνόρευε με τό δάσος του Ξεναρ.

Πήγαν παντού κι' ύστερα άνέβηκαν στο πυργάκι από μια σκαλίτσα γυριστή, που είχε φεγγίτες με πολύχρωμα γυαλιά. Μια μεγάλη, όλοστρόγγυλη σάλα, φωτισμένη από τέσσερα άψιδωτά παράθυρα, έπιπλωμένη μ' ένα ντιβάνι γύρο-γύρο και στολισμένη με διάφορα παλιά κομφοτεχνήματα. Στη μέση σχεδόν, ένα πελώριο τραπέζι-γραφείο, γεμάτο βιβλία και χαρτιά.

— Έδω έργάζεται, παιδί μου, ό πατριός σου, έλεπε απ' τό κατώφλι της πόρτας ή Ίδα, με τόσο σεβασμό οα να τούδειχνε έκκλησιά.

— Ά! έκαμε ό Τζάκ οα να τρώμαζε. (Άκολουθεί)

« Βγήκε να ταίσθ τά πουλιά... (Σελ. 177, στ. α.)

ἐπὶ στόμα. Ἀπὸ ἐπιπέδου, δὲν θά-
ποθαροῦν πῆ μικρῆ μου φίλη,
παρὰ θά ἐξοκολοῦσθαι τὴ δου-
μὲς τῆς ὡς νὰ ἐπιπέδου. — «Μεγάλη
Παρασκευὴ» τῆς «Ἐσπ. δὲν μπο-
ρῶ νὰ πῶ πῶς εἶναι ἀσχημὸν ἀλλὰ
πολύ κοινὸν, πολὺ τετριμμένο. Μὴν
παίρνετε τέτοια μεγάλα, ἐξηγητη-
μέγα θέματα. Εἶναι πολὺ δύσκολο
νὰ δεῖξετε μ' αὐτὰ καὶ τὴν παρα-
μικρῆ πρωτοτυπία.

Ἐγκρίνονται: 115. «Ἡ Μπό-
ρα» τοῦ **Πάουλου Δάνου**. Δοκιμὴ
λογοτεχνικῆς μεταφράσεως. Μπο-
ρεῖ νὰ μὴ εἶναι τέλεια ἐπιτυχη-
μένη, δεῖχεται ὅμως μιὰ προσπάθεια
ποῦ ἐπρεπε νὰ ἐνθαρρυνθῆ. «Ἀλ-
λαστὶς μερικὰ μέρη ἔχουν ἀποδοθεῖ
ἀκριβέστατα. — 116. «Γλοκεία Ἀνα-
πόλη» τῆς **Τζσονόνας**. Κι' αὐτὸ
κρίνει. «Ἀλλὰ μερικὸς φράσις τὸ
ἐξοχωρῶν καὶ τὸ σφῶρον. — 117.
«Προσευχὴ γιὰ τοὺς καθήμενους
μας» τῆς **Μίρκας**. Μετάφραση ἀ-
κρίβη. — 118. «Ὁ Σατράπης»
τῆς **Ἐλένης**. — 119. «Στὸ Ἄσος»
τοῦ **Διαβολομένου Ροδιτάνου**. —
120. «Στὸν Πολέμη» τῆς **Μηλολόν-
θης**.

Ἄλλα δὲν ἐδιέδξα αὐτῇ τὴν
ἐβδομάδα.

**ΓΙΑ ΤΟ ΜΗΝΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
ΠΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΤΩΡΑ**

61ον Δελτίον Εἰσφορῶν

Ἀπὸ τὸ 60ον Δελτίον (ἴδε
φύλ. 21ον) ἄρ. 16.145.10

«Ἰνδιάνος»	10 —
Κ. Π. Θεοφιλόπουλος	10 —
Κωστής Λάμπρος	50 —
«Ἐλένα»	5 —
«Ἀστὴρ Πασαλιὰ»	25 —
«Δροσερὸ Δουλοῦδι»	3.50

Ἐν ἄλφ μέχρι 26/4/26 = 16.248.60

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὅθεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνα-
νοῦται, ἂν δὲν ἐναθεῖται ὑπὸ τοῦ δι-
μορφισμοῦ δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ
ἀνανοούμενα ἴσχυουν μέχρι τῆς 30 Νοεμ-
βρίου 1926. Ὅσα ἀνοδοῦνται ἀπὸ Α.
ἐννοεῖται εἰς ἀγρία καὶ ὑπὸ ἀπὸ Κ. εἰς κο-
ριπία.

Νέα Ψευδώνυμα: Δρόσος
Χλόης, ἄ. (ΝΜ). Τσέκν-Κοῦγκαν,
ἄ. (ΠΒ). Διπλωμάτης, ἄ. (ΔΜ).
Παναγία τοῦ Ὁβερ, κ. (ΑΡ). Κοι-
νάκι τῆς Σάμου, κ. (ΟΡ). Μαγε-
μένη Ἑλληνοπούλα, κ. (ΤΚ). Βρυ-
κολυκισμένους Ἀγγελοῦ, ἄ. (ΝΤ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων:
Μικρὸ Θηνιατάκι, ἄ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους τῆς: «Ἰσιδα (πολύ ὄρατα
κι' ἤθελα νὰ σοῦ ἀπαντήσω σ' ἐλ'
αὐτὰ. Ἄλλ' ἀφοῦ μοῦ λές νὰ με-
νοῦν μετὰ μὲς, ἄς μενοῦν) Ἰμο-
γέννη (ἔστειλα παραστιαί) Δο-
μιόδλ (χαίρω πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ
μοῦ γράψῃς τακτικά) Διαβολομέ-
το Ροδιτάνι (ἢ αἰετὰ τῶν «Ἀπύ-
των περιλαμβᾶναι τὰ ἔργα ποῦ ἐκ-
δίδονται εἰς τόμους δημοδοροῦσας
καὶ ποῦ διακρίνονται ἀπὸ τοὺς
ἄλλους μὲ τὴν σφραγίδα «Ἀπαν-
τὶ Ξενοπούλου» σιγὰ σιγὰ θὰ πε-
ριληφθοῦν σ' αὐτὴν τὴν σειρά τι-
δα» τὰ ἄλλα ἔργα ποῦ εἶναι τυ-
πωμένα εἰς τόμους διαφόρων σχη-
μάτων) Φωνητονομασμένη Θά-

λάσαν (ἔστειλα: ἂν δὲν σοῦ ἀ-
πῆνθησα τίποτα, θὰ πῆ εἶναι δὲν
τὸ ἔλαβα») Κοικινδοσμοσμένη (ποῦ
ἦταν ἀρρωστη, τώρα ἔφυγε εἶναι
καλὰ, διαβάζει τὸ «Π. Θεᾶτρον καὶ
τῆς ἀρσεί ὑπερβολικά») Διονύ-
σιον Π. (πολὺ ἐχαρίτωσεν ἢ τὸ
διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ) Χαρᾶν
τοῦ Σαττιοῦ καὶ Ἀνεμώνη (αὐ-
τὴ, εἶδατε, ἄς ἐδιέλεξα) τὸ «Ἀ-
πτερος Νίκη» δὲν ἦταν ἐλεύθερο
ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψετε συχνά») Ἰνδιάνον
(ναί, μπορεῖ νὰ μοῦ
στελεῖτε κι' ἄλλο κομμάτι: ἢ ἀπα-
γόρευση τῆς ἐπιστροφῆς ἐλπίζω
νὰ εἶναι προσωρινή) Στυλιάνον
Μπουτάρη (ἔστειλα: ὄχι, ἀδελ-
τῶν συγγραφέων τὰ ἔργα δὲν εἶναι
γιὰ τὴ βιβλιοθήκη σου) Ἐλευθέ-
ριον Ρουσσάκη (ἔστειλα: ναί, κι'
αὐτὰ περιλαμβᾶνεται στοὺς δύο
νέους τόμους τοῦ «Π. Θεᾶτρον»,
ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ: διαγωνι-
σμός πρὸς οὐθέντιν ἀσκήσασιν θὰ
προκηρυχθῆ στὸ ἐρχόμενο γιὰ τὴ
Β' ἀκμήν) Τσέκν Κοῦγκαν
(ἔλαβα κι' ἐχαρίτωσά πολὺ ἔργοσ,
ἐννοεῖται σου. . .) Μικρὸ Θηνιατά-
κι κτλ. κτλ.

**Υἱὸν τῆς Νυντός, Μ. Παυλο-
πούλου, Κωσταν. Π. Θεοφιλό-
πούλου (ἔστειλα)**

**Ἀδάμαν, Ἀνδρῶπον, Υἱὸν
τῆς Νυντός, Μυρίων, Μικρὸν
Καλλιτέχνην, Ἐλευθ. Ρουσσά-
κη, Μάγισσαν, Δεσπὴν Μα-
ργαρίταν, Ἀρόσων Χλόης, Κέλλε-
μαν (ἢ Πυθῶματα καὶ κομμάτια
σας εἰς τὴν Σ. Σ. Σ. ἔλαβα καὶ
θὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴ σειρά των.)**
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ
τὴν 24 Ἀπριλίου θάπαντησῶ στὸ
ἔρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΕΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 225 Διαγώνισμοσ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 1. Ἰουλίου.)

322. Δεξιγράφος
Αὐτὸν νότες ἂν ἐνώσης
Μὲ ἄνθος κατενὸν,
Εὐθὺς θὰ φανερώσης
Ἐν' ὄσπριον κοινόν.
Μέλισσα

323. Συλλαβόγραφος
Τὸ πρῶτὸ ἐνὰ νησί,
Τὸ ἄλλο μου εἶσαι σύ,
Τὸ τρίτο μου φωτίζει
Κι' ἐνα ποῦλι σφραγίζει
Ἐστράτιος Πακίνος

324. Μεταγραμματισμός
Βγάξω ὄθρα, βγάξω δέλτα
Καὶ κοιτάξω μ' ὄποια.
Ἀπὸ τὸ νησί τοῦ Αἰγαίου,
Ποταμὸ στὴν Κιλικίᾳ.
Φαῖβων

325. Ἀημιῶδες Αἰνίγμα
Ἦσαν μιὰ βροντομήλια
Ποῦκανα βροντομήλια
Τὴν ἡμέρα τάχανε
Καὶ τὴ νύχτα τάβρισκε,
Λευκοὶ τῆς Ἀνδρου

326. Πυράρις
+
* + *
* * + * *
* * + * * *
* * * + * * *
Οἱ σταυροὶ καθένας Νομοθέ-

τῆς. Ὅριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω κα-
τὰ σειράν: νήσος, σοφός, ἔθνη-
κὸς ποιητῆς καὶ οὐζῶνος τοῦ Ἡ-
ρακλέους. Κέρβερος

327. Κρυπτογραφεῖν
12345678 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
25138 = Ὁ δούλος του.
8825 = Ἐπίσημα.
47657 = Ὀνομα γυναικὸς.
51578 = Περιφημον ποίημα.
67457 = Κρίτος.
7542578 = Περιφημον ποίημα.
8548 = Περιφημον ὄρος
Βέρειον Ζέλας

328 - 332. Φωνητογράφος
Τῆ προσθήκη ἐνός καὶ τοῦ αὐ-
τοῦ φωνήεντος, ὁσαυδήποτε φη-
ράς ἐπαναλαμβανόμενον, εἰς ἑκα-
στόν τῶν κάτωθι σωρῶν φωνηέν-
των, τῶν ὅποιον ἢ τάξις δύναται
νὰλλαχθῆ, νὰ σχηματισθοῦν πέ-
τε λέξεις:
χρῆλος, τνδπς, ξθρσθ, ρσιν,
φλδς. Ἀφρισμένο Κύρη

333. Ποιμὴν Ἀκροατικῆς
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης
τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων,
τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρί-
τον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξης,
ἀποτελοῦν εὐρωπαϊκὴν πρωτεύ-
ουσαν:
1, Πόλις τῆς Βαυαρίας; 2, Εὐ-
αγγελιστῆς; 3, Ἄγγελοσ; 4, Μέ-
ρος τοῦ λόγου; 5, Τύραννος τῶν
Ἀθηναίων; 6, Μέγας φιλόσοφος;
7, Βασιλοπούλα τῆς Κρήτης.
Ἀημ. Χ. Παπαϊωάννου

334. Φωνητολόγιον
δς-δς-τς-φλ-πλ-φς
Ἄδρα

335. Γρίφος
ε ε ε ε ε ε
ε οη φώσ ω σός
ε ε ε ε ε ε
Ἐλπίς τῆς Ἀνατολῆς

Διὰ τοῦς Γαλλομαθεῖς
336. Rébus.
Μ μοὶ τὸσ CC.
Ἀριστοκράτισσα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 6
90. Σουδάριον (Σούδα, Ρίον).
—91. Ὁμήα (Θῆ, Ρά). —92. Μερι-
κὴ Ἀμερικὴ. —93. Φάλαϊνα φα-
νέλα.
94. ΓΕΡΜΑΝΙΑ 95—99. Διὰ τοῦ
Σ Α Α Ν Ρ: μικρός, σῆ-
ΠΑΡΟΥΣΙΑ μα, πόρος, ἔαρ,
Α Ο Τ Θ κηρός.—100. Τὸ
ΝΑΥΤΙΚΗ δις ἐξαρτῶν τὸν
Ι Σ Κ Μ σὺν ἀνδρὸς σο-
ΑΝΑΘΗΜΑ φου(λαμβάνομεν
δύο γράμματα ἀπὸ τοῦ: δύο στί-
χους, ἀσπερόσθεν καὶ δεξιόσθεν
ἐναλλάξ). —101. ΜΑΝ-ΑΒ=Μο-
λὸν λαβὲ (Μάρκος, Λύκος, Νέ-
σος, Λάχεσις, Βούς). —102. Κό-
ρσας κοράκιον μάτι δὲν βγάζει.
—103. Οἱ μήνες εἶναι δώδεκα
(οἶμα, καὶ οὐν ε δώδεκα). —104.
Sapin, Rarip, Lapin, Papin,
—105. Εἶθε, ἔσορε, εἶθε, ἔ-
ρινη.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 4 ἑως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἄλλα
σπριγέα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τμήμα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά κ λέ-
ξις μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα ἕκαστὰ 70 καὶ
μὲ κεφάλαια δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προλήφθημ εἶναι ἀπαραιτήτη.
(ΚΕΤ—320)

ΙΔΑΝΙΣΜΕ πόσον μὲ λυπεῖ ἡ σιωπὴ σας;
Προσπαθῆτε θὰ σὰς γράψω νὰ ἐξηγηθοῦτε.
Τοιμερῶν, φαίνεται, δὲν σοῦ ἤρσσε ἡ
κάρτα. ΝΕ-ΙΑ

Ποῦς Κωνσταντῆς — σα δέχεται νὰ
ἢ ἀλλογραφῶσθε με; Ἀελλὰ Χαννοῦ,
δέχομαι μὲ χερὰ ἔγγραφο. Ἀελλὰ

Σερριωτόπουλα, Σομιοτόπουλα, γιὰ
Σομιοτῆς τῆς γλωσσῆς, μὰς ἀπέστειλε
στέλεχος ἐνα περὸς ἡμᾶς στὴ Δοσι; Σέρριο
Ρωσικὴν Ἀπίμα (Διὰ Παναγία τοῦ Ὁ-
βερ), Σέρρος. Παναγία τοῦ Ὁβερ
Κρίνα τῆς Σάμου
(ΚΕΤ—323)

«Φαράω», λατομῆται ἀλλὰ δὲν μπορῶ θὰ
κλέψω κρῆμα.
Κρινόσκυκη Νεράϊδα
(ΚΕΤ—324)

Μαρκισσὰ Ποιμαντοῦ, Πριγκίπισσα,
δέχομαι ἐπιφοίτους; τι κάρτες προτι-
μάτε; γράψατε Δοσι. ΑΝΑΡΩΜΕΑ
(ΚΕΤ—325α)
«ΦΑΡΑΩ»

Ἐπὶ τέλος καταρωσόμεν νὰ θεσψωμεν
Ἐστὸν ἄσκον ποῦ ἀνοίξαι γιὰ μᾶς, τοὺς
προσφιλοτάτους μᾶς. νεκροβλάτας:
Ἀεράκι τοῦ Βόλου, Ἀεράκι Γυμνα-
σιόπου, Ἀριον Γαλλόμαθης, Νινόν
Μαρούλια, Ὀνείρων τοῦ Ἑλλη-
μισθ, Κ. Κρητικὸς (πότε εἶπε τὸ φῶς ἢ
ἀνάπαυτος αὐτὸς ἀνδρῆσος;)
«ΒΥΚΟΛΑΚΕΣ», τι κρῆμα νὰ τὴν πάθετε
ἀπὸ ἐνα μικροσκόπιον ὄντηρον καὶ μίαν
ἀνάπαυτον οἰάν;
(ΚΕΤ—325β)

Ἐν τῇ (ΚΕΤ—327) ἀγγελίᾳ εἰχόμεν ἐπὶ
δοσι: Δύσος—Στοματῆς, Ἑλλεμα-
χος—Μαρούλια καὶ ἀντικαταστάσαντες
τὰ ἴσα διὰ τῶν ἴσων λογιμασμένων τὴν ἐν
λόγῳ ἀγγελίαν. «ΦΑΡΑΩ»
(ΚΕΤ—325γ)

Ἐν τῇ κάρτῃ ἢ μάλλον δεσποινίδος...
Ἐνεκροβλάτας, τὸ σχετικὸν στοιχεῖον
ἐξοκολοῦσθε; «ΦΑΡΑΩ»
(ΚΕΤ—326)

Ἀτακλάσσομα, ἢ Ἀελλὰ τόσο πῆλθονπε
ποῦ εἶναι μοιζεῖ σὺν μὲ γονδοβαρ-
δία. Πελοποιε Γαλλικὴ καὶ Ρωσικὴ: πῆσ
σε pas zolotais, ma petite houbouche, ché-
rie-e-e-e. Ζεζάντιος τῆς Περσίας
(ΚΕΤ—327)

Ἀκωνισμός (ΚΕΤ—245) εἶλες, Ἀπαν-
τῆσις 10. Βραδύεται ἢ Ἑλληνικὴ
δόξα. Υἱὸς τῆς Νυκτός
(ΚΕΤ—328)

Πρωτοπαίνοντας μὲ ἐνδοσιασμοῦ στὸ
Ἐπιλοασμόσμο, ὄς εἰχομαι Κλέδν
Πάσχα. ΑΝΑΡΩΠΟΣ
(ΚΕΤ—329)

«ΑΘΗΝΑ-ΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»,
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Σ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΒΡΑΒΕΥΤΗΚΑΝ (Γιὰ τὴς καλλόνες)
ΒΡΑΒΕΥΤΗΚΑΝ (ἐκτός διαγωνισμοῦ ΙΑΝΙΑ)
ΜΑΓΙΣΣΑ, ΕΥΠΑΤΡΙΔΗΣ (Ἐπὶ τὰς τοπέται)
ΟΥΖΙΣΣΕΥ, ΑΧΤΙΟΓΕΜΝΗΤΗ, ΗΠΟΓΕΜΝΗΤΗ
(Γιὰ τὴς ἀπέσει): ΠΕΚΑΤΗ, ΣΗΠΕΡ.
Τοὺς ἄλλους ἔδους, ποῦ τῶσ πρόβλημα
ἰσοτιμῆσαν τὸ διαγώνισμό μᾶς θεσπῶ
ἐχαριστοῦμε. Ὁ Ἀρχηγὸς ἹΣΤΟΡΙΑΝ
(ΚΕΤ—330)

«ΑΘΗΝΑ-ΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»,
προσφώνη μὲς ὄσπασιν: Ἱ. Παναγιόπου-
λου, Ἐνοδοχία Σερριώδου, Μαρούσα
(ΚΕΤ—331)

Γιὰ λόγους ἀνωτέρους πάσα ἀλλογρα-
φία μέχρι τέλη Ἰουνίου. Διαγώνισμός
μου καταροῦται. Γεροσραχάνας
(ΚΕΤ—332)

Συμρινοπούλα, Τζουάνη, Κλαίρη, Ἡλιο-
ννήνη, ἀλλογραφῶσθε με; ΚΑΣΤΑΝ
(ΚΕΤ—333)

Κίτσε, περὶνεμ ἐπὶμα ἀπέντησιν. ἈΡ-
ΘΟΥΡ, ΠΡΟΣΗΘΕ, ἢ τελευταία ἀποδ-
σμία. ἸΤΟΡΙΑΝ
(ΚΕΤ—334)

**Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥΝ ΑΝΘΗ Κ Ε ΧΑΡΑ
ΜΑΖΙΣΟΥ.**
ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ... Α. Ι.